

Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) udtalte i Anledning af de 2 første Endringsforslag, som gaae ud paa Vibeholdelsen af 2 Anmærkninger paa Indenrigsministerens Budget, at da Indenrigsministeren i Realiteten var enig med Folkethinget om Anmærkningernes Indhold, kunde han ikke have Noget imod, at de bleve staaende, men det forekommer mig, at det ærede Medlem med langt mere Føie kunde anvende dette Argument for, at Anmærkningerne skulde gaae ud. Vel kan det siges og er blevet sagt, at jeg ikke kan garantere for, hvad min Eſtermand i saa Henseende vil gjøre, men hvis dette Argument skulde have nogenſomhelst Vægt, troer jeg, det maatte kunne paavises, at en Eſtermand nogenſinde har brudt et Tilſagn, som hans Formand har givet det ærede Thing paa en ſaadan Maade, som jeg her har givet det; jeg troer ikke, det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds kan paavise noget Saadant. Med Hensyn til den første af disse Anmærkninger ere imidlertid ikke alene Folkethinget og Ministeren enige om Indholdet, enige om, at en Bygningsinspecteur ſkal beſpares ved Vacance, men det er, som jeg allerede tidligere har fremhævet her i Thinget, Indenrigsministerens og ikke Folkethingets Tanke, som er indeholdt i dette Endringsforslag. Jeg har her udtalt, at jeg længe, førend Forslaget kom frem, havde paatænkt, at en Bygningsinspecteur skulde beſpares ved Vacance, og jeg havde gennemført det, naar ikke tilfældigviis den Vacance, hvorpaa jeg havde gjort Regning, ikke var indtruffen. Jeg mener alſaa, at jeg med Føie kan betragte Fastholdelsen af en Anmærkning som denne som Udtalelse af en Mistillid til, at Ministeren kan og vil opfylde, hvad han har lovet, og jeg troer i det Hele taget, at ſaadanne Sikringsforanstaltninger af Thinget ligeoverfor Regjeringen ikke ere heldige eller fuldkomment stemmende med det Tillidsforhold, som man i det Mindste maatte ønske altid var tilſtede mellem et Medlem af Regjeringen og Repræsentationen.

Hvad den anden Anmærkning angaaer, forekommer det mig indlysende, at dens Betydning er ringe eller ingen, ikke alene, fordi jeg har udtalt, at jeg i Realiteten ganſke deler Folke-

thingets Anſkuelse — jeg har endog ſagt, at jeg ved de Beſtemmelser, hvorefter der har været Tale i den Tid, jeg har raadet for Sagen, altid har gjort det, Folkethinget i denne Anmærkning har udtalt ſom ſin Villie — men ogſaa i en anden Henseende maa denne Anmærkning kunne karakteriseres ſom overflødig, idet den forekommer mig kun at være en Gjen-tagelse af, hvad der allerede er beſtemt i tidligere Finantslove og opretholdt i nærværende Finantslovs § 28. Det forekommer mig, ſom ſagt, at disse Anmærkninger, hvis virkelige Betydning kun er ringe, umulig kunne have nogen større Betydning for det ærede Thing end for mig, og jeg troer alſaa ikke, at Thinget eller noget Medlem deraf kan rette nogen Breibde til Ministeren, fordi han gjør Disſenspunkter ud af ſaadanne Ubetydeligheder, thi en lignende Klage kunde med ſamme Føie ſtilles fra Ministerens Side ligeoverfor Thinget. Det vil dog viſtnok være i det ærede Things Erindring, at det ikke er første Gang, jeg henvender mig til det om Udſlettelsen af disse Anmærkninger, men at jeg paa ethvert Trin af Finantslovens Behandling har gjort Indſigelse mod dem. — Jeg kan ikke Andet end paaføjnne, at Finantsudvalget i dets Heelhed har været enig om at godkjende en Endring, ſom i Landsthinget er indkommen paa Indenrigsministerens Budget, nemlig Bevillingen til Helsingørs Havn. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds har allerede fremsført, at Grunden til, at denne Meerudgift ikke var bleven forlangt af Folkethinget, kun var den, at dens Nødvendighed først kom til at foreligge for mig, efterat 3die Behandling af Finantsloven var begyndt her i Thinget, medens jeg dog havde Betænklichkeit ved, ſaalænge Rigsdagen var ſamlet, at lade dette nødvendige Arbejde udføre i Forventning om, paa en Tillægsbevilling at erholde det fornødne Beløb, og da jeg oprigtig talte ikke formode, at der kunde være Tale om, at Finantsloven skulde vende tilbage fra Folkethinget til Landsthinget, dristede jeg mig til allerede der at forelægge denne Bevilling. Skulde det ærede Medlems Forudſigelse eller Ønske gaae i Opfyldelse, nemlig at Finantsloven vender tilbage til Landsthinget, vilde det ganſke viſt have været